

[Fiskeriministeren.]

mer, der knytter sig til fiskerfartøjer, og dem, der knytter sig til fast ejendom, og der er ingen rimelig grund til at drage nogen sammenligning mellem dem.

Hvad nybygningslånenes historie angår, er det rigtigt, at vi havde nogle tilskudsordninger indtil 1949, og dem var jeg med til at afskaffe; i disse forhandlinger var fiskerierhvervet også draget ind, og vi fik alle disse tilskudsordninger ryddet af vejen, idet dog staten fortsat ville være med til at støtte fiskerierhvervet, således at dets bådmateriel kunne blive så sikkert og så godt som muligt. Det var i 1948-49, vi traf en ordning i så henseende; den føler jeg mig noget tiltrukket af, og jeg føler mig også noget forpligtet over for den.

Det ærede medlem hr. Bruun de Neergaard sagde, at et erhverv i god fremgang er ikke berettiget til støtte fra staten. Nej, men når den støtte, der her er tale om, er af en så spinkel karakter, som tilfældet er, og samtidig dog af så betydelig værdi for erhvervet, kan jeg egentlig ikke forstå, at det konservative folkeparti af principielle grunde og af grunde, som ikke har noget med det foreliggende at gøre, ikke rigtig vil være med. Det forstår jeg ikke, og jeg beklager, hvis det skulle ende med, at det konservative folkeparti springer fra i et lovgivnings-spørgsmål af en så betydningsfuld karakter som dette.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Bruun de Neergaard, at når jeg så frimodigt gennem årene har været med til at prøve på at løse dette finansierings-spørgsmål, er det, fordi jeg ved enhver lejlighed har haft hele fiskerierhvervet med mig; det har støttet mig, ja, det har også stillet forslag, og det har på alle måder været med i de bestræbelser, der her har været tale om. Derfor har jeg også syntes, at der egentlig var god grund til, at alle de demokratiske partier var med til at støtte en udvikling, der kun udkræver så små midler fra statens side, men som betyder så meget for fiskerierhvervets sikkerhed.

Jeg takker det ærede medlem hr. A. C. Normann for de bemærkninger, han gjorde, og som faldt nøje sammen med det, jeg har søgt at give udtryk for. Jeg vil gentage, at tab for staten i direkte forstand har der ikke været, og jeg vil også fremhæve, at i den tid, staten har været med i finansieringen af nybygninger af fiskerfartøjer, har denne finansiering gjort megen gavn. Jeg vil endda gå så vidt at sige, at hele denne lovgivning har betydet ikke så ganske lidt, når vi nu skal se på det resultat, der er nået for dansk fiskeri i de sidste 10-15 år. Jeg er glad for den tilføjelse, lovgivningen fik sidste år, hvorved vi fik lejlighed til også at yde støtte til ombygninger ikke mindst for indvandsfiskere. Der er ligesom ved at komme lidt gang i det; allerede for indværende år vil der være adskillige, som får lån efter den særlige bestemmelse, og det er jeg meget tilfreds med.

Må jeg så sige én ting til, og det er måske i højere grad rettet til det konservative folkeparti end til det ærede medlem hr. A. C. Normann. Det er ikke mere end nogle få dage siden, jeg læste om en bornholmsk fisker — jeg ved ikke, om han var 25 eller 27 år — som er ved at få bygget et fartøj vistnok i Gilleleje; han har tjent de penge, som han nu skal stikke i foretagendet, ved eget fiskeri. Denne unge fisker, som sikkert alle vil give mig ret i må være i besiddelse af meget initiativ og megen foretagsomhed, ville ikke kunne sætte foden på eget dæk, hvis vi ikke havde den finansieringsordning, der nu er gældende, og som jeg har tilladt mig at foreslå skal fortsætte. Selv om fiskeriet har visse gode vilkår, så går det alligevel op og ned — det ved vi, der har med fiskeri at gøre — og derfor betyder den støtte, som der her er åbnet lovgivningsmæssig mulighed for, at de unge fiskere, som gerne vil i vej, kan komme ind i arbejdet. Skal vi fastholde — hvad jeg lægger megen vægt på at vi gør — det danske fiskeris særlige forhold med ejendomsskabet, med partsfiskeriet, må vi fortsætte med den lovgivning, vi nu har haft i adskillige år.